Nefise Atçakarlar

İSTİKLAL MARŞI'MIZ NASIL YAZILDI?

CAN ile CANAN
MEHMET AKİF'İ SEVİYORUZ

EMAŞ ÇOCUK

GİZEMLİ DEFTER

Biz, Can ile Canan, **ikiz kardeşleriz**. Babamız, annemiz, küçük kardeşimiz Handan ve kedimiz Keman'la İstanbul'daki sımsıcak yuvamızda yaşıyoruz.

En büyük hayallerimizden biri, zaman makinesi icat etmekti. Birçok insanın hayal ettiği gibi. Her fırsatta bu konuyu konuşur, zaman makinemizle hangi tarihlere gidebileceğimizi düşlerdik...

Bir gün annemiz, büyük dedemizden kalan bir defteri bize hediye etti. Önce bir anı defteri olduğunu düşündük. Okumak için açtığımızda, ne olduğuna inanamadık ve kendimizi bir anda başka bir tarihte buluverdik. Geçmişe ve geleceğe gidebiliyor, olup bitenleri bir filmin içine girmişiz gibi izleyebiliyorduk. Neyse ki gizemli defterimizle gittiğimiz yerlerde bizi kimse görmüyordu. Özel insanlardan başka...

Bu kitapta, büyük dedemizden kalan gizemli defterimizin bizi çıkardığı yolculuğu, Can anlatacak.

KORKUSUZ ŞAİR

Akşamları ailemizle bir araya geldiğimizde, en sevdiğimiz şeylerden biri de onlara şiir okumak... Bunu yapmak için en güzel kıyafetlerimizi giyip sandalyelerden ikisini minik bir tiyatro sahnesine dönüştürür, sonra da bu hayal ötesi güzel sahnemize çıkarız. En çok da İstiklal Marşı'nı okumak hoşumuza gider.

Misafirlerimiz geldiğinde de zaman zaman böyle yaparız. İstiklal Marşı'nın bize hissettirdiği duyguları, sevdiklerimizle paylaşmaya bayılırız... 10 kıtayı ezberlemek kolay olmadı ama hatalı bile okusak misafirlerimiz bizi ayakta alkışlar. İşte o an kendimizi en usta sanatçılar gibi hissederiz.

Küçük kardeşimiz Handan biz bunları yaparken, sandalyelerin etrafında dolanır, kelimelerin çoğunu yanlış söyleyerek bizimle okumaya çalışır; bazen dikkatimizi dağıtsa da onun bize katılmasına seviniriz.

Bir gün yine İstiklal Marşı'nı okuyup mutfağa geçmiştik. Handan annemlerle salonda oyun oynuyordu. O sırada gizemli defterimiz yanımıza geliverdi. Anladık ki, İstiklal Marşı'nın satırları arasında muhteşem bir yolculuğa çıkacağız. Bu, bugüne dek Mehmet Akif Ersoy'un şiirleri arasında yaptığımız yolculukların en ilginç, en hassas, en etkileyici ve en güzel olanı olacaktı.

Ve defterimiz bizi alıp bir anda geçmişe götürüverdi. Mehmet Akif Bey, bir sahildeydi, etrafındakilerle konuşuyordu. Her zamanki gibi bizi, yalnızca o görüyordu. Fark edince "Hoş geldiniz." der gibi başıyla belli belirsiz selamladı.

Kıymetli şairimizi dinleyenler tedirgin görünüyorlardı. Konuşmasından, denizden sahile yaklaşmakta olan gemilerin düşman gemisi olduğunu anladık.

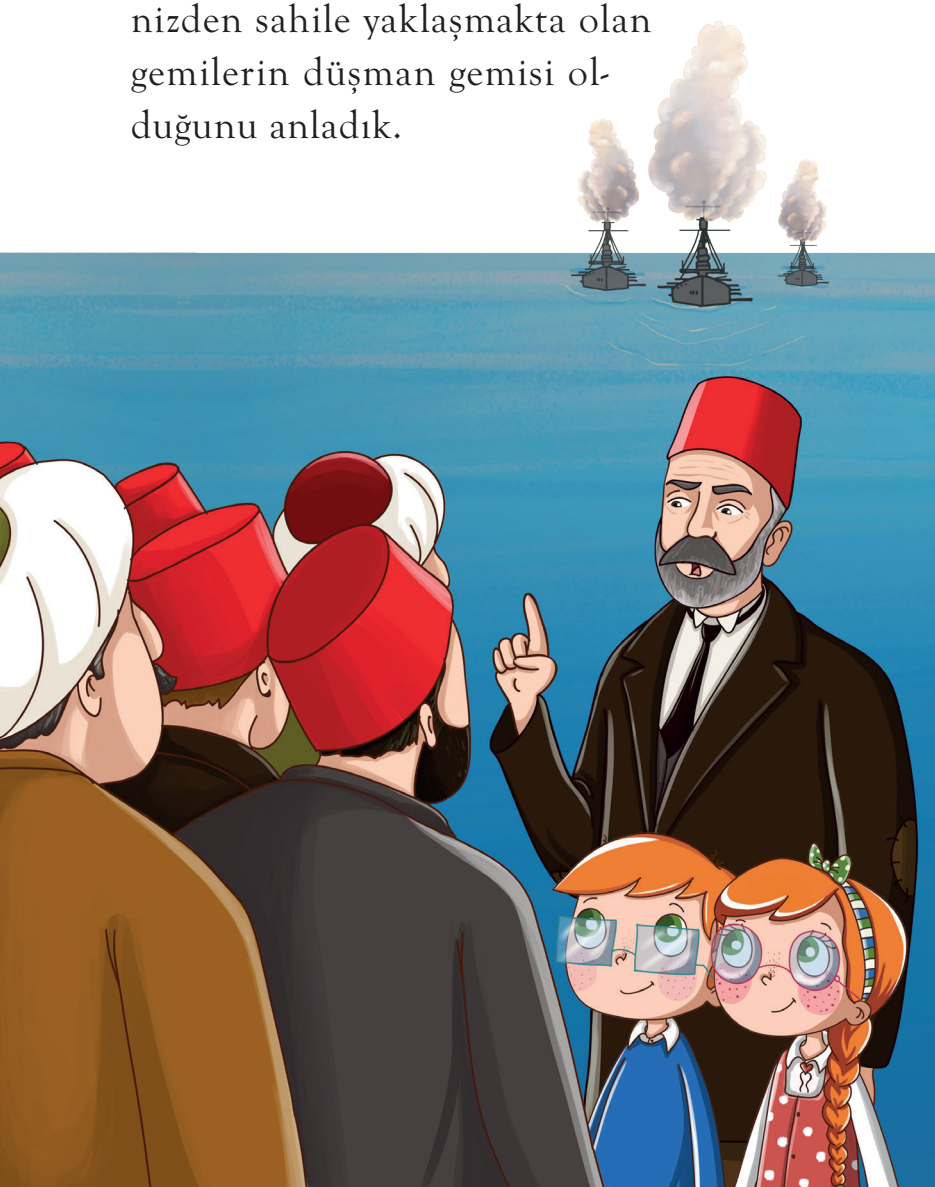

I. Dünya Savaşı'nın bittiği günlerdeydik. Osmanlı Devleti'nin birlikte savaştığı devletlerin hepsi yenilip savaştan çekilmiş; Osmanlı Devleti de Çanakkale gibi inanılmaz bir zafer kazanmasına rağmen yenik sayılmış; Mondros Antlaşması'nı kabul etmek zorunda kalmıştı. Bu antlaşma ile Osmanlı Devleti düşmanlar tarafından parçalanmaya karar verilmişti. Bu da yetmemiş, işgal edilmeye başlanmıştı.

İşgal ne demekti... Bunu derste öğretmenimiz anlatmıştı: İŞGAL, BAŞKASINA AİT BİR TOPRAĞI ALMAK, ELE GEÇİRMEK ANLAMINA GELİYORDU. Düşünsenize, biri bizim anne babamızın, dede ninemizin binbir emekle aldığı ya da yaptığı evi bizden almaya çalışsa verir miyiz? Düşmanlar, dedelerimizin elinden evini değil, vatanlarının tamamını almaya çalışıyorlardı. Ve üstelik çok güçlüydüler. Osmanlı Devleti ise 700 yıl boyunca dünyanın en büyük ülkelerinden biri olarak ayakta kalmış, pek çok zayıf ül-

keye yardım etmiş ama o günlerde eski gücünü kaybetmişti. Kanuni Sultan Süleyman gibi padişahların zamanındaki üç kıtaya yayılan topraklarına artık sahip değildi. Osmanlı Devleti'nin yıllarca süren göz kamaştırıcı gücünü kaybettiğini gören düşmanlar, ona saldırmaya başlamışlardı. O zamanlar henüz Ersoy soyadı kendisine verilmemiş olan şairimiz Mehmet Akif Bey, meydanlarda, camilerde ve İstanbul dışındaki şehirlerde halkla buluşarak onlara sürekli şu kelimeyi tekrar ediyordu:

KORKMA!

Şairimizin anlattığına göre, bu kelime Peygamberimizin yakın arkadaşı Hz. Ebu Bekir'e, düşmanları onları öldürmek amacıyla takip ettiklerinde saklandıkları mağarada söylediği kelimeymiş. Düşmanlar mağaranın ağzına kadar geldiklerinde, Peygamberimiz arkadaşına demiş ki:

Korkma! Allah bizimle.

Balıkesir Zağanos
Paşa Camii
23 Ocak 1920

Bunu daha önce hiç duymamıştık. Demek İstiklal Marşı'nın ilk kelimesi böyle bir duyguyla yazılmıştı. Ne kadar etkileyici bir kelimeydi.

Defterimiz bizi Mehmet Akif Bey'in peşinden bir oraya bir buraya sürüklüyordu. Gördüklerimiz karşısında hayret ediyorduk.

İstanbul'dayken düşmanlardan kurtulmak için halka

yardım edemeyeceğini anlayan şairimiz, bir devlet dairesinde yaptığı işinden istifa etti. (Gizemli defterimizden öğrendiğimize göre buradan aldığı maaş çok yüksekmiş. Vatanı için böyle bir işten vazgeçmiş.)

Sonra çok sevgili ailesiyle vedalaşarak evinden de ayrıldı. Yanına oğlu Emin'i alarak Anadolu'ya gitmek üzere yola çıktı.

Biz, o çocukların yerinde olsak, babamızın ülkemizi kurtarmak için savaşa katılması ya da babamızla evimizden ayrılmamız gerekse kim bilir nasıl bir acı hissederdik...

Defterimiz bizi zamanda hızlı bir yolculuğa çıkardı. **23 NİSAN 1920'DE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ AÇILMIŞTI.** Mehmet Akif Bey de ertesi gün, 14 gün süren bir yolculuğun sonunda Ankara'ya ulaştı.

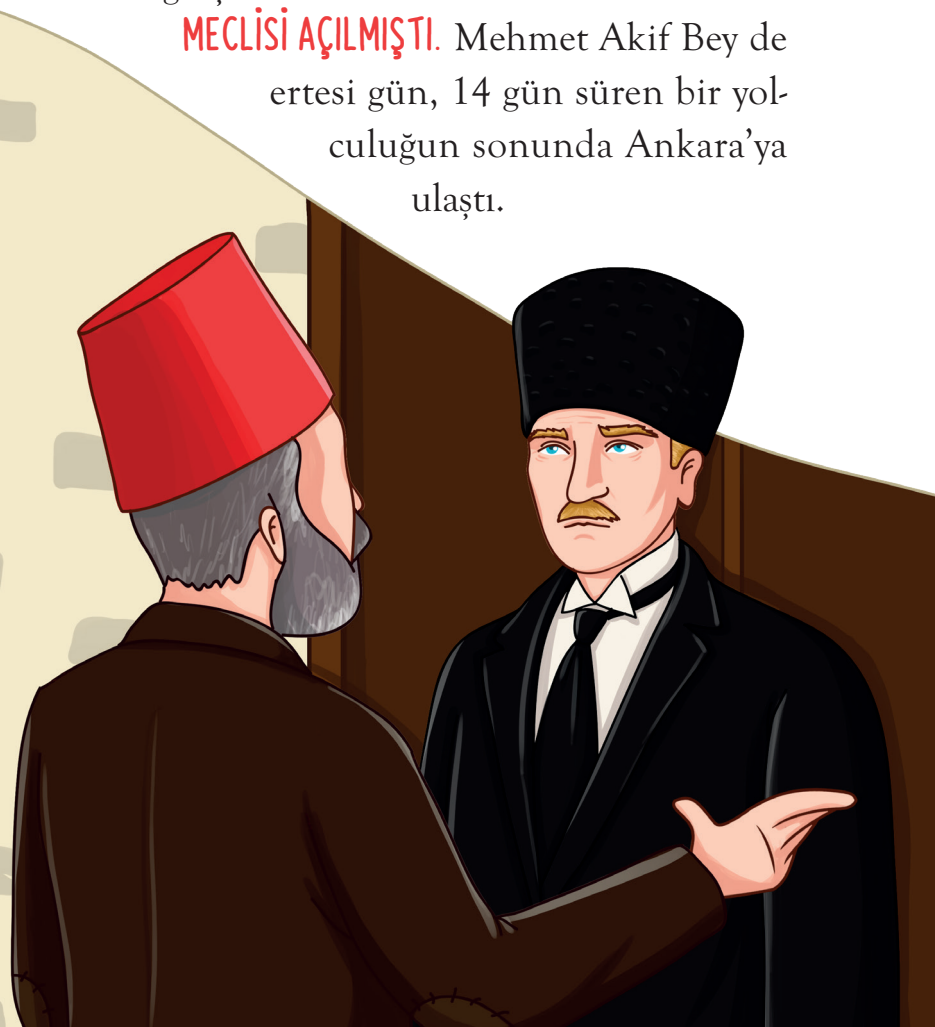

Büyük Millet Meclisi'nin önünde, Mustafa Kemal Paşa ile konuştular. Şairimiz, düşmanlardan kurtulmak için yapılacak olan İstiklal yani Kurtuluş Savaşı'nda Burdur milletvekili olarak görev alacaktı.

İlk olarak Ankara'nın en büyük camilerinden biri olan Hacı Bayram Veli Camii'ne gitti. Onun Ankara'ya gelişi insanları çok mutlu etti. Burada, daha önce Balıkesir'de yaptığı gibi halkı, düşmanları yurttan atma konusunda bilinçlendirdi ve yüreklendirdi.

Mehmet Akif Bey'in konuşmaları insanları çok etkiliyordu. Onu dinlerken gözyaşlarına boğuluyorlardı. Herkesin ümitsizlik içinde olduğu o günlerde, Mehmet Akif Bey, yurdumuzun düşmanlardan kurtulacağı konusunda çok ümitliydi. Onun bu ümit verici konuşmaları bir gazetede duyuruldu.

